

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΙΤΑΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ
POESÍA ITALIANA CONTEMPORANEA

2 Ποιήματα του Αλφόνσο Γκάττο

2 Poemas di Alfonso Gatto

Μετάφραση : Σωτήρης Παστάκας

Traducción: Sotirios Pastakas

Alfonso Gatto (Salerno, 17 luglio 1909 – Orbetello, 8 marzo 1976) è stato un poeta, scrittore, pittore, critico d'arte, critico letterario e docente italiano. Nacque a Salerno il 17 luglio del 1909. La sua infanzia e la sua adolescenza furono piuttosto travagliate. Fratello del pittore Alessandro Gatto, compì i primi studi al liceo classico Torquato Tasso della sua città natale, mostrandosi portato per le materie letterarie, in particolare l'italiano, e poco incline alla matematica. Al liceo scoprì la propria passione per la poesia e la letteratura. L'eclittismo di Gatto è anche il risultato della sua personale concezione delle Arte, concezione per certi versi rinascimentale, in contrasto con quella a lui contemporanea che voleva la separazione tra i vari ambiti artistici.

Ο Αλφόνσο Γκάτο γεννήθηκε στο Σαλέρνο το 1909. Ανέπτυξε έντονη δράση με το Κομμουνιστικό Κόμμα Ιταλίας. Πρωταγωνίστησε επίσης σε κάποιες ταινίες μεταξύ των οποίων αναφέρουμε το «Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο» του Παζολίνι, (έπαιξε το ρόλο του Αποστόλου Ανδρέα), και στα «Ένδοξα πτώματα» του Φραντσέσκο Ρόζι. Το δεύτερο ποίημα είναι οι τελευταίες γραμμές, που έγραψε ο ποιητής το βράδυ μεταξύ 5 και 6 Μαρτίου 1976, δύο ημέρες προτού χάσει τραγικά τη ζωή του σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα με οδηγό μια 22χρονη ερωμένη του.

CANZONETTA

Le ragazze moderne
non sono eterne.

Oh, che bella novità,
ma danno fresco alla città.

L'una nell'altra
l'altra nell'una
chi si fa scaltra
non ha fortuna.

Oh, che bella sciocchezza,
ma insieme fanno la giovinezza.

Il rosso le veste di blu
l'azzurro le veste di rosa,
un poeta non sa più
quale scegliere per sposa.

Sceglierà la più bella?

Nessuna è tutta brutta
nessuna è tutta bella.

Sceglierà la più caduca,
sceglierà la passeggera
della fresca primavera
col nastrino sulla nuca.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Δεν είναι της αιωνιότητας
τα κορίτσια της επικαιρότητας.

Την πόλη ξαναανιώνουν
και την μεταμορφώνουν.

Η μία με την άλλη
η άλλη με τη μία
όποια κάνει την ξύπνια
δεν έχει τύχη καμία.

Τι κι αν είναι χαζές
είναι νέες και ζαχαρωτές.

Το κόκκινο τις ντύνει στα μπλε
το γαλάζιο στα πουά
ο ποιητής δεν ξέρει πια
να πάρει για νύφη-ποια;-

Θα διαλέξει την πιο ωραία;

Καμία τους δεν είναι απορριπτέα
καμιά τους μόνο ωραία.

Θα διαλέξει την πιο εύκολη,
κείνη την περαστική κοπέλα
που φρέσκια σαν την Άνοιξη
θα 'χει στα μαλλιά κορδέλα.

(Quante volte mi fu vicina, quante)

Quante volte mi fu vicina, quante
la morte per sorprendermi, quel giorno
che uscendo dalla nebbia, dalle piante
del parco solo me la vidi intorno

una striscia d'azzurro sull'argento
del cielo, alla mia gola con la mano
(stretto) senza più voce mi trovai col mento.

Non ricordavo il sonno, era passata
la notte sulla ghiaia dei miei denti.

(Πόσες φορές με πλησίασε, πόσες)

Πόσες φορές με πλησίασε, πόσες
ο θάνατος για να με εκπλήξει, τη μέρα
εκείνη που βγαίνοντας απ' την ομίχλη,
απ' τα λουλούδια του κήπου, μόνος

τον είδα να με περιστοιχίζει
μια γαλάζια γραμμή στον ασημένιο
ουρανό, στο λαιμό μου το χέρι (σφιγμένο)
δίχως φωνή βρέθηκα με το πηγούνι στο χώμα.

Δεν θυμόμουν τον ύπνο, είχε περάσει
η νύχτα πάνω στο χαλίκι των δοντιών μου.